

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота

з корейської філології на тему:

**ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ:
ДІАХРОНІЧНИЙ АСПЕКТ**

Студента групи Кор26-21

факультету східної і слов'янської філології

денної форми здобуття освіти

Освітньої програми:

Корейська мова та література і переклад

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та

літератури(переклад включно), перша – корейська

Філіппова Давида Олексійовича

Науковий керівник: Пророченко Н.О.

Національна шкала

Кількість балів

Оцінка ЄКТС

Київ – 2024

Зміст

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ВИНИКНЕННЯ
ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ

1.1 Загальна теорія про походження мов та їх класифікація7

1.2 Сучасний стан досліджень походження мов у мовознавстві 15

РОЗДІЛ 2. ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ВИНИКНЕННЯ
ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ

2.1. Історія виникнення та походження корейської мови20

2.2. Сучасне положення корейської мови у класифікації мов28

ВИСНОВКИ

АНОТАЦІЯ

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТКРАТУРИ

Вступ

Корейська мова - це одна з найцікавіших та унікальних мов світу, і розуміння її походження та еволюції може пролити світло на багато аспектів культури, історії та суспільства Кореї. Дослідження процесу виникнення та походження корейської мови спирається на аналіз археологічних даних, мовно-генетичні теорії, спільні риси та різноманітність корейської мови порівняно з іншими мовами, вивчення інтеракцій з сусідніми культурами та мовами, а також роль корейської мови у формуванні ідентичності корейського народу.

Актуальність роботи зумовлюється тим, що дослідження історії виникнення корейської мови сприятиме поглибленню розуміння її місця у мовній картині світу, вивчення корейської культурної і мовної спадщини. Така тема має потенціал для подальших досліджень і вивчення, що робить її актуальною для студентських робіт та наукових досліджень.

Метою роботи є дослідження історії виникнення та походження корейської мови у діяхронічному аспекті.

Досягнення поставленої мети передбачає вирішення таких **завдань**:

Перш за все, мета полягає у дослідженні питання походження мов, їх класифікації і зібрання загальних відомостей про походження мов.

Розглянути сучасний стан досліджень щодо походження мов у мовознавстві та дізнатися до яких теорій та класифікацій схилиються сучасні лінгвісти.

Розкриття походження корейської мови через аналіз лінгвістичних та історичних джерел. Це включає вивчення різних теорій щодо походження корейської мови та спільних рис з іншими мовами. Дослідження змін, які відбулися в корейській мові протягом історичного періоду. Це включає аналіз фонологічних, граматичних та лексичних змін, що відбувалися в мові на протязі часу.

Дослідити сучасне положення корейської мови у сучасному мовознавстві та на якому етапі зараз дослідження цього питання, у який спосіб досліджують це питання.

Об'єктом дослідження є історія розвитку корейської мови.

Предметом дослідження є діахронічний аспект історичного розвитку корейської мови.

Матеріал дослідження: Матеріалом дослідження цього питання слугують:

Фонетичні одиниці: Дослідження звуків корейської мови і їх еволюція через час.

Морфологічні одиниці: Аналіз структури слів, афіксів та суфіксів у стародавній корейській мові порівняно з сучасною.

Лексичні одиниці: Дослідження словникового складу корейської мови та її зв'язок з іншими мовами.

Методи дослідження:

1. Історично-лінгвістичний аналіз: дослідження різних етапів розвитку корейської мови через вивчення історичних джерел, лінгвістичних артефактів, стародавніх писемностей та текстів.

2. Порівняльно-історичний метод: порівняння корейської мови з іншими мовами, зокрема з мовами алтайської сім'ї, для виявлення спільних рис та відмінностей.

3. Археолінгвістичний аналіз: вивчення археологічних знахідок, таких як надписи та інші писемні матеріали, для реконструкції стародавньої корейської мови.

4. Мовно-генетичний аналіз: Аналіз генетичних відносин між корейською мовою та іншими мовами для визначення її походження та взаємозв'язків з іншими мовами.

5. Етнолінгвістичні дослідження: Вивчення впливу культурних та історичних факторів на розвиток корейської мови та її взаємозв'язок з корейською культурою та ідентичністю.

Ці методи дозволять систематизувати та проаналізувати різноманітні джерела та дані для досягнення цілей курсової роботи з дослідження історії корейської мови в діахронічному аспекті.

Наукова новизна: Наукова новизна дослідження полягає у комплексному аналізі джерел, тобто використання широкого спектру джерел, таких як літературні, археологічні, лінгвістичні та етнографічні дані, для глибшого розуміння процесів, які лежать в основі становлення та розвитку корейської мови.

Також можна виділити актуалізацію нових досліджень. Врахування найновіших досліджень і теорій в галузі лінгвістики, археології та інших суміжних галузях, що дозволить розширити та поглибити розуміння теми.

Практичне значення роботи обумовлюється тим, що розуміння історії та походження корейської мови сприяє поглибленню культурного розуміння Кореї та її народу. Це може бути корисно для студентів, що вивчають корейську мову, культуру, історію та літературу, а також для тих, хто цікавиться корейською культурою та мовою загалом. Дослідження походження корейської мови та її взаємозв'язків з іншими мовами може сприяти поглибленню розуміння взаємозв'язків між різними культурами та мовами в Азії та світі загалом. Знання про походження та історію корейської мови може бути корисним для мовного планування та розробки мовних політик, які спрямовані на збереження та розвиток корейської мови. Результати дослідження можуть бути використані для покращення навчальних програм з корейської мови та літератури, а також для розробки додаткових матеріалів для вивчення корейської мови.

Структура роботи: Робота складається зі вступу, 2 розділів з 2 підпунктами у кожному, висновків, анотації та списку використаної літератури, який містить 6 позицій. Загальний обсяг роботи становить 33 сторінки.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ВИНИКНЕННЯ ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ

1.1 Загальна теорія про походження мов та їх класифікація

Почати я хотів би з питання походження людської мови як явища і таким чином поступово перейти до питання походження мов та їх класифікації. У цьому розділі ми розглянемо низку ідей про походження людської мови. Два основні підходи - це теорії безперервності та перервності. Теоретики безперервності припускають, що мова поступово розвинулася з більш ранніх форм спілкування у нелюдських тварин і гомінідів, починаючи з 40 000 років тому, як вважають деякі теоретики, і закінчуючи понад 2 мільйонами років тому у *Homo habilis*, як стверджують інші. Прихильники теорії перервності вважають, що людська мова настільки унікальна, що, мабуть, з'явилася відносно швидко в процесі еволюції людини, не будучи похідною від будь-якої форми спілкування між тваринами. Деякі теорії припускають, що мова є здебільшого вродженою, визначеною насамперед генами, тоді як інші припускають, що людська мова має культурне походження, що є результатом навчання в процесі соціальної взаємодії, з обмеженням і лише загальним внеском генетики.

Від приматів до людського мозку, готового до мовлення

Походження мови (розмовної, знакової та письмової) та її зв'язок з еволюцією людини - це складні питання, що потребують висновків з викопних решток, археологічних даних, сучасних мовних подібностей та відмінностей, досліджень засвоєння мови та порівнянь між людською мовою та спілкуванням інших тварин (зокрема, інших приматів).

Очевидно, що мова залежить від того, що людський мозок набув особливостей, які зробили його здатним виробляти і розуміти вокальні символи. Однак, як розвинулася людська мова і мозок, здатний до мовлення, невідомо.

Проте більшість теоретиків припускають, що мова повинна була розвинути з більш ранніх, примітивних форм спілкування.

Один з інтегративних підходів до складного питання еволюційного походження людської мови і мозку, здатного до мовлення, походить з "порівняльної нейроприматології". Це дослідження мозку, поведінки та комунікаційних систем мавп, людиноподібних мавп і людини з метою вивчення біологічної та культурної еволюції людського мозку, здатного до мовлення. Мозок багатьох тварин, включаючи нелюдських приматів, демонструє ліву латералізацію вокалізації в мозку, так само, як домінантною півкулею для мови у більшості людей є ліва. Це свідчить про довгу еволюційну історію людської мови від більш ранніх форм вокалізації.

Підходи до походження мови можна поділити відповідно до деяких основних припущень:

- "Теорії безперервності " виходять з припущення, що мова настільки складна, що не могла розвинути з нічого у своїй остаточній формі; отже, вона повинна була розвинути з більш ранніх долінгвістичних систем серед предків людини - приматів.
- "Теорії розриву" дотримуються протилежного підходу - мова є настільки унікальною рисою, що її не можна порівняти ні з чим, знайденим серед не-людей, і що вона мала з'явитися досить раптово в ході еволюції людини.
- Вроджені теорії: деякі теорії розглядають мову здебільшого як вроджену здібність, значною мірою генетично закодовану.
- Культурні теорії: інші теорії розглядають мову як переважно культурну систему, засвоєну через соціальну взаємодію.

Більшість лінгвістів підтримують теорії, що ґрунтуються на неперервності, але вони різняться в тому, як вони гіпотетично описують розвиток мови. Серед тих, хто вважає мову переважно вродженою, дехто - зокрема Стівен Пінкер (Pinker & Bloom, 1990) - уникає спекуляцій щодо конкретних попередників у нелюдських приматів, наголошуючи лише на тому, що мовні здібності, мабуть,

розвивалися звичайним поступовим шляхом (Pinker, 1994), як це пропонував Дарвін для більшості ознак. Інші представники цього інтелектуального табору, зокрема Іб Ульбек (1998), вважають, що мова розвинулася не зі спілкування приматів, а з їхнього пізнання, яке є значно складнішим.

Ті, хто вважає мову соціально засвоєною, наприклад, Майкл Томаселло, припускають, що вона розвинулася з когнітивно контрольованих аспектів спілкування приматів, які були переважно жестикуляційними, а не голосовими (Pika & Mitani, 2006; Tomasello, 1996). Щодо вокальних попередників людської мови, багато теоретиків неперервності припускають, що мова розвинулася з ранніх людських здібностей до співу (Dunn, et al., 2011; Vanechoutte, 2014).

Ноам Хомський з Массачусетського технологічного інституту, прихильник теорії переривчастості, стверджує, що одна випадкова мутація, яка сталася в однієї особини близько 100 000 років тому, встановила мовний інтелект (гіпотетичний компонент розуму-мозку) в "досконалій" або "майже досконалій" формі (Chomsky, 1996). Однак малоімовірно, що це дало б адаптивну перевагу, якби достатньо велика кількість інших людей не мала подібних здібностей до комунікації в той самий час.

Зрозуміло, що існує багато теорій про походження мови, і дати її першої появи дуже різняться від одного автора до іншого. Вони варіюються від часів кроманьйонської людини, близько 40 000 років тому, до часів *Homo habilis*, близько 2 мільйонів років тому.

Гіпотеза про те, що мова виникла ще за часів *Homo habilis*, підтверджується стійкістю інструментальних культур у *Homo habilis* і пізніших видів гомінідів. Техніка виготовлення знарядь праці повинна передаватися з покоління в покоління, щоб зберігатися протягом тривалого часу. Цього можна досягти шляхом імітації (молодші члени групи вчаться, спостерігаючи за більш вправними і досвідченими майстрами), вербальних інструкцій або поєднанням обох цих способів. *Homo habilis* "зберегли свою культуру виготовлення знарядь праці, незважаючи на численні цикли зміни клімату тривалістю від століть до тисячоліть кожен, [що свідчить про те, що *Homo habilis* і пізніші види] мали

достатньо розвинені мовні здібності [включаючи граматику], щоб словесно описувати повні процедури" (Model, 2010, с. 7) для виготовлення знарядь праці. Дослідження нелюдських приматів показують, що навички виготовлення знарядь праці, засновані лише на імітації, без вербальних інструкцій, втрачаються під впливом змін у навколишньому середовищі, таких як згадані вище зміни клімату. "Відомо, що шимпанзе, макаки і капуцини втрачають техніку виготовлення інструментів за таких обставин" (Model, 2010, с. 7).

Незалежно від того, як і коли виникла мова, одразу виникає інше питання: чи це сталося один раз, чи багато разів? Іншими словами, чи всі мови мають спільне походження, прамову, яка дала початок усім іншим, чи виникло кілька різних діалектів у різних куточках світу?

Прихильники теорії множинності походження мови, або полігенезу, стверджують, що перші сучасні люди не мали спільного потенціалу для розвитку здатності до мовлення, і що лише після їхнього розселення шляхом міграції між різними групами *Homo sapiens* почався незалежний розвиток власне мов.

Прихильники полігенезу ґрунтують свої аргументи на подіях і поведінці, які мали б мало шансів відбутися без розмовної мови, наприклад, великі міграції, які вимагали б значних зусиль з планування та організації. З цієї передумови полігеністи зробили висновок, наприклад, що народи, які залишили Африку і прибули до Австралії близько 60 000 років тому, повинні були розмовляти подібною мовою до тих, хто мігрував на Близький Схід.

Альтернативна точка зору, теорія моногенізму, припускає, що всі мови мають спільне походження, протомову в одному місці, яка колись дала початок мові, і з цієї первісної мови розвинулися всі мови світу.

На моногеністів великий вплив справила праця Меріта Рулена " Про походження мов", яка стверджувала існування єдиної прамови понад 50 000 років тому. Робота Рулена ґрунтувалася, серед іншого, на аналізі популяційної генетики, який показав високу кореляцію між генетичною диверсифікацією людських популяцій і диверсифікацією мов, якими вони розмовляли. Але інші дослідження показали, що відповідність між генетичними класифікаціями

популяцій і генеалогічними класифікаціями мов є більш невизначеною, ніж вважалося раніше. Фактом залишається те, що, хоча робота Рулена була піддана сумніву з лінгвістичних міркувань, багато людей все ще підтримують ключову ідею його книги: що всі мови мають спільне походження. Серед цих прихильників моногенізму існують дві основні наукові школи. існують дві основні наукові школи.

Слідом за Хомським (див. вище), перша основна точка зору виходить з припущення, що людський вид, яким ми його знаємо, виник внаслідок малоймовірної генетичної мутації, що сталася близько 100 000 років тому, в результаті якої певні ланцюги мозку були реорганізовані. Ця реорганізація дала початок людському "мовному інстинкту", проклавши таким чином шлях до вибухового зростання всіх когнітивних здібностей, які забезпечує потужний інструмент комунікації - мова. З цієї точки зору, мова є вродженим компонентом організації людського мозку, який включає в себе "універсальну граматику", яку всі люди успадковують в рамках своєї вродженої організації мозку. Ця універсальна граматика, таким чином, є видовою особливістю людини і виражається у схожості граматик усіх мов світу. Ця універсальна граматика організовує і спрямовує вивчення мови незалежно від того, яку мову людина вивчає. З цього погляду важко уявити будь-яку проміжну форму мови, яка могла б функціонувати без усіх граматичних структур, наявних у сучасних мовах.

Таким чином питання походження мови як явища нас поступово підвело до питання того, а як саме таке різноманіття мов виникло. Загальна теорія про походження мов, мовних сімей та їх класифікація є складною та багатоаспектною галуззю лінгвістики, відомою як компаративна лінгвістика. Основна ідея полягає у встановленні зв'язків між мовами та визначенні їхнього спільного походження, а також класифікації мов на основі цих зв'язків.

Впродовж усієї історії лінгвістики критерії, які використовувалися як у заявах про метод, так і в реальній практиці встановлення мовних сімей, послідовно включали докази з трьох джерел: основний словниковий запас, граматичні докази (особливо морфологічні) та звукові відповідності.

Промовистим є підсумок Генігсвальда, який виклав пункти, на яких погоджувалися мовознавці сімнадцятого і вісімнадцятого століть. Генігсвальд цитує подібне узагальнення Меткалфа :

По-перше, ... існувала "концепція більше не вживаної прамови, яка, в свою чергу, породила основні лінгвістичні групи Азії та Європи". Потім з'явилася ... "концепція розвитку мов у діалекти, а діалектів у нові незалежні мови". Третьою з'явилися "певні мінімальні стандарти для визначення того, які слова є запозиченими, а які - споконвічними в мові", і, по-четверте, "наполягання на тому, що не кілька випадкових елементів, а велика кількість слів з основного словника повинні складати основу для порівняння" ... по-п'яте, доктрина, що "граматика" навіть важливіша за слова; по-шосте, ідея, що для того, щоб етимологія була достовірною, відмінності у звучанні, або "буквах", мають повторюватися, згідно з принципом, який інколи називають "аналогією".

Hoeningwald J. "perhaps no longer" existed (cf. Pedersen 1983[1916])

Завдяки минулим дослідженням ми маємо в своєму розпорядженні докази, які демонструють родинні стосунки. Однак сьогодні ми стикаємося не лише з питанням про те, як виникли загальноприйняті мовні сім'ї, але й з питанням про те, як розглядати можливі генетичні зв'язки між мовами там, де відповідь зовсім не очевидна. Тобто, з усіх боків ми стикаємося з далекосяжними припущеннями про дуже віддалені зв'язки між мовами, які наразі не вважаються спорідненими. Характеристика Janhunen і Kho спроб знайти далеких родичів корейської мови однаково добре стосується і багатьох інших, запропонованих з ентузіазмом, але погано підтримуваних теорій далеких споріднених зв'язків: Різноманітні гіпотези про генетичну спорідненість ... є повчальним прикладом того, до чого може призвести використання і зловживання добре відомими науковими методами ... це приклад неконтрольованих спроб довести упереджені ідеї, які часто від самого початку перебувають у різкому протиріччі з підказками здорового глузду. Характерною рисою такого типу пропозицій є аксіоматична віра в існування генетичних зв'язків, які можна виявити, тоді як можливість того,

що мова насправді може не мати жодних живих (або історично зафіксованих) родичів, залишається без належного розгляду.

Основні принципи та підходи :

1. Порівняння мов: Це основний метод у компаративній лінгвістиці. Він полягає у систематичному порівнянні лексики, граматики та фонетики між мовами для виявлення спільних елементів.

2. Історична лінгвістика: Цей підхід спрямований на вивчення етапів розвитку мов у часі та виявлення змін у фонетиці, лексиці та граматиці. Він використовує археологічні, історичні та писемні джерела для відтворення історії мов.

3. Філогенетика: Цей підхід використовує методи еволюційної біології для побудови "генеалогічних дерев" мовних сімей, що відображають їхнє походження та взаємозв'язки.

Класифікація мов:

1. Мовні сім'ї: Мови, які мають спільне походження, об'єднуються в мовні сім'ї. Наприклад, індоєвропейська, афразійська, аустронггорська тощо.

2. Мовні групи: Кожна мовна сім'я поділяється на мовні групи, які мають більш близьке спільне походження. Наприклад, у індоєвропейській мовній сім'ї є групи, такі як індоіранська, германська, романська тощо.

3. Мови: Кожна мовна група поділяється на окремі мови. Наприклад, у групі германських мов є англійська, німецька, голландська тощо.

Важливо враховувати, що класифікація мов є постійною еволюційною процесом і може змінюватися з плином часу залежно від нових досліджень та відкриттів.

Найпопулярнішою класифікацією мов є саме генеалогічна класифікація мов - це класифікація мов за принципом їхньої спорідненості. Цей принцип ґрунтується на існуванні регулярних систематичних фонетичних, граматичних і лексичних відповідностей, які закономірно повторюються у споріднених мовах. Споріднені мови виникли шляхом поділу діалектів однієї прамови, яка називається мовою-прабатьком або мовою-основою. Диференціація мов є

результатом різних соціальних причин, зокрема міграції племен, завоювань, зміни державних кордонів, етнічного змішання тощо. Споріднені мови об'єднуються в підгрупи, групи (гілки), сім'ї або родини, а також одиниці вищої ієрархії - надродини (гіперродини). Наприклад, українська мова належить до слов'янської групи індоєвропейської сім'ї мов, яку деякі вчені об'єднують з іншими сім'ями в ностратичну (бореальну) надсімейку.

На відміну від плюралістичної типологічної класифікації мов, генеалогічна класифікація мов існує у вигляді єдиної схеми для кожної окремої сім'ї і іноді схематично зображується у вигляді генеалогічного дерева, але реальні зв'язки між мовами однієї сім'ї є складнішими, ніж зображені на схемі.

Як мови взаємодіяли між собою? Коли люди завойовували інші території, демографічно зростали або наvertsали інших до нових релігій, мови переміщувалися через простір. Системи письма, розроблені одним народом, адаптувалися і використовувалися іншими. Індоєвропейська, найбільша мовна сім'я, поширилася на великі простори Європи та Азії за допомогою механізму, про який досі ведуться дискусії. Пізніше європейська експансія створила більшу частину сучасної мовної карти, поширивши англійську, французьку, іспанську, португальську та російську мови далеко від їхніх рідних європейських батьківщин.

Мова поширюється через дифузію, але складними шляхами. Переселенська дифузія асоціюється з колоніями переселенців і завоюваннями, але в багатьох місцях ієрархічна дифузія є формою, яка найкраще пояснює домінуючі мови. Люди можуть бути змушені прийняти домінуючу мову для соціальної, політичної чи економічної мобільності. Заразна дифузія також спостерігається в мовах, особливо в прийнятті нових виразів у мові. Одним із найочевидніших прикладів є нинішнє зближення британської та американської англійської мови. Британська преса опублікувала, що засуджують американізацію британської англійської, тоді як американська преса зробила те саме у зворотному. Насправді ж мови постійно запозичують елементи з інших мов.

1.2 Сучасний стан досліджень походження мов у мовознавстві

У світовій спільноті лінгвістів зростає відчуття занепокоєння щодо сучасного стану лінгвістики як науки. Незважаючи на велику академічну активність у цій галузі та масові дослідження, що відображаються у постійно зростаючій кількості публікацій, пов'язаних з вивченням різних аспектів мови, не відбулося значного прориву у вивченні мови як унікального надбання людства. Численні конкуруючі теоретичні рамки та підходи в лінгвістичних дослідженнях продовжують затуляти очевидну істину, що існує дуже мало розуміння мови як явища

У сучасному мовознавстві походження мов є однією з ключових тем досліджень, що привертає увагу дослідників з усього світу. Вивчення еволюції мовних сімей та їхньої класифікації є складним та захоплюючим напрямом, що об'єднує в собі різні методи і підходи. Ось огляд сучасного стану досліджень у цій області.

1. Порівняльно-історична лінгвістика

Одним із основних методів дослідження є порівняльно-історична лінгвістика. Цей підхід ґрунтується на порівнянні лексики, граматики та фонетики різних мов з метою встановлення спільних елементів та філіативних зв'язків. Дослідники застосовують методи реконструкції праформ для відтворення старовинних мовних форм та їхніх етимологічних зв'язків.

2. Генетичний аналіз мовних даних

Сучасні дослідження використовують методи генетичного аналізу для виявлення мовних "геномів" та встановлення родинних зв'язків між мовами. Застосування алгоритмів комп'ютерного моделювання дозволяє аналізувати ступінь спорідненості між мовними структурами.

3. Археолінгвістика

Археологічні та писемні джерела використовуються для реконструкції історії мовлення та встановлення походження мовних груп. Вивчення мовних слідів у старовинних текстах, інскрипціях та археологічних знахідках допомагає розкрити еволюційні зв'язки між мовами.

4. Молекулярна філогенетика мов

Аналогічно генетичній філогенетиці, молекулярні методи використовуються для вивчення еволюційних зв'язків між мовами. Ці методи дозволяють структурувати мовні класифікації на основі спільних генетичних рис мовних систем.

5. Комп'ютерні методи аналізу даних

В останні роки великий вплив на розвиток досліджень походження мов мають комп'ютерні методи аналізу даних. Використання алгоритмів машинного навчання та обробки природних мов дозволяє автоматизувати аналіз великих обсягів мовних даних і виявляти невидимі закономірності у розвитку мовних систем.

Усі ці підходи спільно допомагають розкрити та розібратися в складних еволюційних процесах, що лежать в основі походження та розвитку мов. Сучасні дослідження дозволяють не лише встановити спорідненість мов, а й отримати глибше розуміння історії людства через призму мовних зв'язків.

Разом з тим виникає потреба у дослідженнях щодо поширення мов, які охоплюють широкий спектр тем і методів, щоб зрозуміти, як мови розповсюджуються, взаємодіють між собою і еволюціонують. Ось деякі ключові аспекти та напрямки сучасних досліджень у цій галузі:

1. Мовна контактологія: Ця галузь вивчає взаємодію між різними мовами через контакт між мовними спільнотами. Досліджується, як мови впливають одна на одну при зустрічі, що може призводити до запозичень, синкретизму або навіть формування нових мовних варіантів.

2. Глобалізація і мовна зміна: У зв'язку зі зростанням глобалізації досліджується, які чинники сприяють поширенню деяких мов на шкоду інших. Також вивчаються процеси зближення мов, які відбуваються через глобальні комунікації.

3. Мовне родоводження (палеолінгвістика): Дослідження мовних родів допомагає розкрити шляхи, якими мови поширювалися та розвивалися протягом історії. Використання методів порівняльної лінгвістики дозволяє встановити спорідненість між мовами і відновити давні мовні прототипи.

4. Діасистематика: Це дослідження розвитку мов у межах певної мовної групи або області. Вивчаються зміни, які відбуваються у мовах через взаємодію із сусідніми мовами або дією спільних факторів (наприклад, політичних або соціокультурних).

5. Мовна політика і планування: Дослідження впливу мовної політики на поширення мов у різних регіонах світу. Аналізується, як державні мовні політики формують мовний ландшафт та впливають на мовні спільноти.

6. Цифрові технології та мови: Вивчення впливу Інтернету та цифрових технологій на поширення мов, зокрема, які мови стають більш популярними в онлайн-середовищі і як це впливає на мовну рівновагу.

7. Соціолінгвістика і мовна зміна: Дослідження соціальних чинників, які впливають на поширення мов, таких як мовні уподобання, білінгвізм, мовні конфлікти тощо.

Ці напрямки досліджень в мовознавстві показують, що поширення мов - це складний і багатогранний процес, який включає в себе не лише лінгвістичні аспекти, але і соціокультурні, політичні та технологічні фактори.

ВИСНОВКИ ДО 1 РОЗДІЛУ

У першому розділі «ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ВИНИКНЕННЯ ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ» ми розглянули питання походження людської мови як явища і таким чином поступово перешли до питання походження мов та їх класифікації.

Ми розглянули підходи до походження мови: Теорії безперервності, Теорії розриву, Вроджені теорії, Культурні теорії. . Та ознайомилися з думкою різних дослідників щодо цих теорій.

Також ми дізналися що найпопулярнішою класифікацією мов є саме генеалогічна класифікація мов, і те що генеалогічна класифікація мов - це класифікація мов за принципом їхньої спорідненості. Цей принцип ґрунтується на існуванні регулярних систематичних фонетичних, граматичних і лексичних відповідностей, які закономірно повторюються у споріднених мовах. Також ознайомилися з її відмінністю від типологічної теорії.

Тепер нам відомі методи та підходи щодо дослідження цього питання і що вони з себе представляють, яку користь несуть для досліджень та яка їх функція у мовозначих дослідженнях.

Також був розглянутий сучасний стан мовознавчих досліджень щодо походження мов та їх класифікації. Торкнулися теми того як у сучасних дослідженнях технології можуть допомогти у дослідженні цієї теми. Бо в останні роки великий вплив на розвиток досліджень походження мов мають комп'ютерні методи аналізу даних. Використання алгоритмів машинного навчання та обробки природних мов дозволяє автоматизувати аналіз великих обсягів мовних даних і виявляти невидимі закономірності у розвитку мовних систем.

РОЗДІЛ 2

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ВИНИКНЕННЯ ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ

2.1. Історія виникнення та походження корейської мови

Історія корейської мови починається з винайдення корейського алфавіту. Відтоді, як його було запроваджено у 1446 році, корейський алфавіт став джерелом точної та детальної інформації про фонологічну та морфологічну структуру мови. Того ж року, приблизно через три роки після того, як у династичних літописах було зроблено оголошення про його створення, правлячий монарх, король Седжонг, оприлюднив посібник, що представляв нову писемність і пояснював її використання, і відтоді корейська мова стала мовою, структурно доступною для майбутніх поколінь лінгвістів. До появи алфавіту практично нічого не стояло на шляху до якісної документації; з алфавітом структура корейської мови стала доступною для нас.

Описані історичні наративи, найдавніші з них про мову та етнічну приналежність на Корейському півострові, були запозичені з китайської історії і ґрунтувалися, принаймні частково, на безпосередніх повідомленнях китайських спостерігачів часів Хань. У літописах, укладених за часів Хань, Вей та інших, китайські відвідувачі півострова записали назви держав, найпершою з яких була легендарна держава Чосон, міст і поселень, а також народів, таких як суксин, пуйо та хан. Вони записали назви екзотичних "східних варварських" груп, включаючи Пуйо, Когурьо, Окчо та Йе, а також так званих "трьох хань": Махан, Чінхан та Пйохан; вони описали етнічні характеристики, наприклад, як виглядали місцеві жителі та які були деякі їхні звичаї. Усі ці місцеві слова та імена, звісно, були записані китайськими ієрогліфами, і тепер, через більш ніж півтора тисячоліття, звуки та значення, які ці ієрогліфи мали передавати, давно втрачені. Латинізовані форми, наведені для імен, представляють сучасну корейську вимову ієрогліфів і не більше.

Перший відомий етап корейської мови, "старокорейський", . Літератори Сіллану писали класичною китайською мовою, але деякі з них, очевидно, робили спроби транскрибувати і рідну літературу. Однак все, що ми знаємо про такі літературні спроби, походить з набагато пізніших історичних записів, в яких згадуються збірки хянга, і, звісно, з двадцяти п'яти прикладів таких віршів, що збереглися до наших днів. Але вірші - не єдине джерело лінгвістичної інформації з давньокорейського періоду. Набагато більш поширеним традиційним методом написання корейської мови була писемність, відома як іду, використання якої сягає часів Трьох Королівств. Хоча іду здебільшого використовували для коментування китайських текстів, і вона не дає багато фонологічної інформації, проте містить деяку корисну інформацію про ранню корейську мову. Обидві системи транскрипції, іду, а також метод "хянчхал" для написання хянга. Окрім іду та хянчхал, існують також фонографічні транскрипції корейських імен; китайські транскрипції корейських слів, запозичень японською мовою; і, нарешті, інформація, яку можна отримати з традиційного китайсько-корейського прочитання китайських ієрогліфів, що були завезені до Кореї в період Трьох Королівств.

Звідки походить корейська мова? Це питання походження цікавить насамперед лінгвістів, але воно також захопило увагу корейської громадськості, яка схильна поєднувати його з більш широким питанням про власне етнічне походження. Лінгвістична номенклатура додала плутанини. Таким чином, лінгвістичні теорії, представлені у спрощеному вигляді, мають тенденцію затьмарювати складні етнографічні та археологічні питання. Але лінгвістичне питання не менш складне, тим більше, що, на відміну від археологічних даних, лінгвістичні докази не можна викопати з землі. З корейської землі були витягнуті артефакти, які говорять про структуру попередніх суспільств і культур, але в записах мови немає нічого подібного за віком, що можна було б знайти. Щоб дослідити історію мови того часу глибше, набагато глибше, ніж було записано, лінгвісти можуть покладатися лише на порівняння корейської з іншими мовами і сподіватися знайти ту, що походить з того самого "первісного" джерела. Адже

якщо таку "споріднену" мову вдасться знайти, то питання походження нарешті матиме задовільну відповідь.

Перед компаративістами одразу постають дві проблеми. Перша полягає в тому, що немає апіорної гарантії, що така мова існує. Завжди існує ймовірність того, що корейська є "ізолюваною" мовою, як баскська або, можливо, айнська. Більше того, якщо корейська справді має "живих родичів", то ці стосунки є щонайменше віддаленими від історичних часів. В іншому випадку, зв'язки і відносини з цими мовами вже давно були б встановлені. Другою проблемою є складний і високотехнічний характер методології, необхідної для встановлення генетичної спорідненості. Подібності між мовами, навіть разуючі, недостатньо. Як добре відомо серед компаративістів (але часто невідомо широкому загалу читачів), подібність повинна проявлятися у взаємопов'язаних і систематичних наборах, які виключають будь-яку можливість випадковості або запозичення. Активні порівняльні дослідження корейської мови тривають уже дуже давно. Спроби пов'язати мову з алтайською ведуться з початку ХХ століття; з японською - ще довше, починаючи з Астона в 1879 році. Правила листування були запропоновані в різних формулюваннях. Проте жодна з них не набрала критичної маси, необхідної для того, щоб переконати скептиків. Адже якби така критична маса була досягнута, то це спричинило б ланцюгову реакцію відкриттів, можливо, раніше не передбачуваних, про взаємозв'язок і доісторичну структуру порівнюваних мов.

Усі ми знайомі з класифікацією європейських мов та їх спорідненістю між собою, втім можна справедливо стверджувати, що у випадку з корейською мовою нічого подібного неможливо. Це тому, що будь-яка генетична спорідненість, яку може мати корейська мова, обов'язково занадто віддалена в часі для того, щоб методологія могла створити такий надійний набір відповідностей. Можливо, так і є. Але у компаративістів немає іншого вибору, окрім як працювати в цьому напрямку. І перш за все, дослідники повинні завжди пам'ятати, що будь-які свідчення, які мають відношення до доказу генетичної спорідненості, повинні бути повністю лінгвістичними за своєю природою.

Навіть якщо, скажімо, будуть знайдені історичні записи про етнічні міграції, або навіть якщо археологічні розкопки виявлять докази зв'язків між більш ранніми культурами, ні те, ні інше не буде внеском у лінгвістичні докази. Такі фактори іноді можуть вказувати напрямки, в яких слід проводити лінгвістичні дослідження, але вони ніколи не можуть замінити ці дослідження. Методологія суворо дотримується цієї вимоги.

Теорія походження корейської мови з Алтайської мовної родини

Алтайська сім'я включає мови, якими розмовляють на півночі Азії, від Анатолії та басейну Волги до північного узбережжя північно-східного Сибіру. Вона складається з трьох гілок: Тюркської, Монгольської та Тунгуської. Кожна з цих трьох гілок є окремою сім'єю, що добре розвинулася. Внутрішні правила листування в кожній з них є і продуктивними, і прогностичними. Однак всеохоплююча алтайська гіпотеза, що пов'язує ці три гілки в одну велику сім'ю, залишається відносно суперечливою. Існує два способи, якими компаративісти намагалися продемонструвати, що корейська мова походить з того самого джерела, що й алтайська. Основним і набагато більш поширеним способом було використання основної концепції порівняльного методу; тобто лінгвісти намагалися встановити регулярні звукові відповідності між словами і морфемами, знайденими в корейській мові, і відповідними словами і морфемами, знайденими в алтайських мовах. Зусилля в цьому першому випадку, безсумнівно, дали правдоподібні порівняння; відповідності виглядають вірогідними. Однак запропоновані лексичні відповідності ще не були достатньо численними чи систематичними, щоб переконати всіх скептиків. Інакше кажучи, запропоновані звукові відповідності ще не призвели до постійно зростаючої серії відкриттів, які б вивели порівняння за межі будь-якої можливості випадковості або запозичення через культурні контакти.

Другий спосіб, яким компаративісти намагалися довести спорідненість корейської мови з алтайською, - це використання додаткового методу, який можна розглядати як короткий шлях. Ця швидка альтернатива, вперше запропонована на початку ХХ століття французьким структуралістом Антуаном

Мейє, передбачає використання того, що Мейє називав "особливим фактом" (*fait particulier*) для доведення існування генетичної спорідненості. Замість того, щоб скласти список звукових відповідностей, Мейє вважав, що можна встановити спорідненість, просто додавши конкретні морфологічні елементи, які є спільними для мов. Наприклад, відповідність суплетивної англійської тріади *good, better, best* до настільки ж нерегулярної *gut, besser, best-* у німецькій мові вважається настільки детальною і малоюмовірною для запозичення, що одразу ж демонструє, що англійська і німецька мови є спорідненими мовами. Цей метод не позбавляє від необхідності встановлення звукових відповідностей. Але він встановлює базову лінію генетичної спорідненості, від якої можна відштовхуватися. Саме цей другий вид порівняння корейської мови з алтайською є найбільш переконливим.

Але спочатку давайте подивимося, як традиційний порівняльний метод був застосований до цієї проблеми. Що стосується корейської мови, то найважливішим раннім компаративістом був фінський вчений Г. Й. Рамстедт, який у 1928 році представив правдоподібний аргумент про те, що корейська мова є членом алтайської сім'ї. Алтайсти зазвичай реконструюють протоалтайську мову з системою гармонії голосних, що складається з голосних переднього ряду, поєднаних з голосними заднього ряду. На основі свідчень з ранньосередньокорейської мови ми вважаємо, що рання корейська мова мала подібну систему гармонії голосних. У таблиці нижче ми представляємо ці ранньосередньокорейські значення разом із засвідченими пізньосередньокорейськими значеннями. Протоалтайська система - це система Поппе (Poppe, 1960).

	Back vowels					Front vowels			
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Proto-Altaic	*a	*o	*u	*i	*e	*ɛ	*ø	*ü	*i
Early MK	*a	*ɔ	*u	*i	*ä	*i	*ɔ̄	*ü	*i
Late MK	ㅏ	ㅓ	ㅗ	ㅛ	ㅜ	ㅡ	ㅣ	ㅝ	ㅞ
	[a]	[ʌ]	[o]	[i]	[ɛ]	[i]	[i]	[u]	[i]
	/a/	/o/	/wo/	/i/	/e/	/i/	/u/	/wu/	/i/

Розглянемо наглядний приклад у словах за поданою таблицею

<i>Altaic forms</i>	<i>Middle Korean</i>
(1) Evenki <i>alas</i> 'leg, base'; Mongolian <i>ala</i> 'thigh'; Old Turkic <i>al</i> 'lower side'; Middle Turkic <i>altin</i> 'lower part'	<i>alay</i> 아래 'lower part' < * <i>al</i>
(2) Manchu <i>morin</i> 'horse'; Mongolian <i>morin</i> 'id.'	<i>mol</i> 말 'horse'
(3) Evenki <i>uri-pta</i> 'be earlier'; Mongolian <i>urida</i> 'before, formerly'	<i>wola-</i> 오라- 'be a long time' < * <i>ula-</i>
(5) Mongolian <i>keseg</i> 'piece'; Turkish <i>kes-</i> 'break off'	<i>kesk-</i> 끊- 'break off'
(7) Manchu <i>muke</i> 'water'; Evenki <i>mū</i> 'id.'; Mongolian <i>mören</i> 'river'	<i>mul</i> 물 'water'
(8) Manchu <i>fulgiye-</i> 'blow'; Mongolian <i>üliye-</i> 'id.'; Middle Mongolian <i>hül' e-</i> < * <i>püligē-</i> 'id.'	<i>pwul-</i> 불- 'blow' < * <i>pülö-</i>

Корейські приголосні не відображають відмінностей у вимові, які, як вважають, існували в протоалтайській мові. Корейські аспірати /ph, th, kh, ch/ (ㅍ, ㅊ, ㅋ, ㅌ) також не є релевантними тут. Хоча кілька початкових аспіратів, як вважають, існували в давньокорейській мові, вони були рідкісними, а серія в цілому вважається вторинним, історичним розвитком фонологічної системи. Якщо, як припускають, у корейській мові колись і було розрізнення дзвінких і глухих, то чинники, що зумовили його втрату, поки що не знайдені. Якби вони були знайдені, і якби вони узгоджувалися з алтайськими порівняннями, цей збіг став би вагомим підтвердженням генетичного зв'язку.

У середньокорейській мові три дієслівні закінчення використовувалися для утворення іменників і змінних: (1) -(o/u)m, (2) -(o/u)lq, (3) -(o/u)n.5 Закінчення, реконструйовані для протоалтайської мови, були практично ідентичними: (1) *-m, (2) *-r, (3) *-n. (1) Рефлекси *-m слугують номіналізаторами в багатьох алтайських мовах. Наприклад, давньотюркське o"l- "вмирати", o"l-u"m "смерть"; монгольське naγad- "грати", naγad-um "гра". У маньчжурській та інших тунгуських мовах ця морфема не зустрічається самостійно, а лише в поєднанні з іншими дієслівними суфіксами. Закінчення -(o/u)m було найпоширенішим номіналізатором у середньокорейській мові. Наприклад, іменник kelum 거름 "крок" від ket/kel- 걷/걸- "ходити". Але зверніть

увагу, що в середньокорейській мові закінчення ТАКОЖ використовувалося для номінації присудків речення: *yelwum* ' *kelwum* 거름 'ходити'. Цікаво, що сліди подвійної функції можна побачити і в монгольській мові, де в ранніх текстах номінативний суфікс *-m* також використовувався в присудках для вираження теперішнього часу: *yubu-m* - "йде, йде".

Щонайменше 250 маньчжурських лексичних одиниць відповідають корейським словам більш ніж поверхнево. Здебільшого ці слова належать до тієї лексики, яка вважається базовою; відповідності є тими, що були запропоновані вище для алтайської мови. Ось невелика вибірка: *Ma. sejen* 'верхня частина грудей', *k. ses* 젓 'груди'; *ma. soso* 'пеніс', *swos* 좃 'ім.'; *ma. deke, deken* 'піднесення, високе місце', *k. -tek -덕* 'ім.' (засвідчено топонімами); *ma. fatan* 'підощва стопи', *k. patang* 바당 'дно'; *ma. ferehe(singgeri)* 'кажан', *k. polk*(*swuy*) (쥬) 'ім.'; *ma. golo* 'русло річки', *k. kolom* □□ 'річка'; *ma. gu* 'жадит, дорогоцінний камінь', *k. kwusul* 구슬 'самоцвіт, дорогоцінний камінь'; *ma. hasin* 'вид, рід', *k. kası* 가지 'ід.'; *ma. jahari* 'галька і каміння, що зустрічаються вздовж русла річки', *k. sakal* 자갈 'травій'; *ma. tu-ke* 'вода', *mul* 물 'вода'; *ma. na* 'земля, суша', зауважте також, *nanayske na* 'ід.'. (сам етнонім означає «місцеві жителі»), *k. nalah* 나라랏 «країна, земля» (*-lah* - суфікс).

Manchu

dasa- 'rule, correct'
dori- 'gallop'
ete- 'overcome, win'
fata- 'pinch, pick (fruit)'
firu- 'pray, curse'
fithe- 'snap, spring, pluck, play (a stringed instrument)'
foro- 'spin, turn, face, turn toward'

Korean

tasoli- 다스리- 'rule, govern'
tol- 돌- 'go at a gallop'
et- 얻- 'get, obtain'
pto- 뺏- 'pick, pluck, gather'
pil- 빌- 'pray, beg'
ptho- 뽐- 'play on (a stringed instrument), beat (cotton) out'
pola- 바라- 'hope for, expect'

Теорія спорідненості корейської мови з японською мовою

Корейську мову порівнюють з японською навіть довше, ніж з алтайською. Враховуючи популярність японської мови у світі та схожість її будови з корейською, така увага цілком зрозуміла. У 1717 році, задовго до того, як був розроблений порівняльний метод, японський конфуціанський вчений Арай Хакусекі висловив припущення, що ці дві мови, ймовірно, мали більш ранні історичні зв'язки. Пізніше в тому ж столітті, в 1781 році, ще задовго до того, як методологія історичної лінгвістики була відома в Японії, Фудзії Тейкан припустив, що обидві мови, мабуть, походять зі спільного джерела.

Сучасна лінгвістична наука досягла Японії, і вже за кілька років серйозні японські вчені підхопили ідею генетичного зв'язку та почали її розвивати. Кульмінацією цих досліджень кінця XIX - початку XX століття в Японії стали праці 1910 та 1929 років Каназави Сьодзабуру, компаративіста з Токійського імператорського університету, який стверджував, що і корейська, і рюкюанська мови є відгалуженнями японської, і ця політична точка зору залишалася беззаперечною аж до Тихоокеанської війни. Потім, у ліберальній атмосфері повоєнного часу, японські компаративісти розширили сферу своїх досліджень, і в другій половині XX століття з'явилися спроби пов'язати японську не лише з корейською та алтайською, а й з австронезійськими, дравідійськими, тибетською та багатьма іншими мовами. Певний час популярною була ідея про те, що японська мова є "змішаною мовою" з "генетичними" зв'язками як з північною (алтайською), так і з південною (австронезійською) мовами.

На Заході також порівняння корейської та японської мов зазвичай починалося з досліджень японської мови. Західні науковці, які працювали в цій галузі, завжди були підготовленими японістами, чиї інтереси до корейської мови з'явилися пізніше, і, як правило, через її передбачувану генетичну спорідненість з японською. Деякі з цих лінгвістів проводили порівняльну роботу в контексті макроалтайських мов - тобто, зв'язок японської та корейської мов розглядався як допоміжний для ширшої порівняльної схеми, яка включала б японську мову в розширену алтайську сім'ю. Найвідомішою публікацією в цьому жанрі була

книга Роя Ендрю Міллера "Японська та інші алтайські мови" 1971 року, яка здобула загальне визнання серед алтайців, особливо в Європі, і з того часу їхні дослідження генетичної спорідненості корейської мови, як правило, формувалися під впливом макроалтайського підходу. Більшість лінгвістів у Північній Америці та Західній Європі, однак, продовжують зосереджуватися насамперед на встановленні зв'язку між японською та корейською мовами. Алтайська мова залишалася для них здебільшого на другому плані.

Під час японської окупації корейці ввібрали незліченну кількість мовних елементів з Японії. Після визволення японізмів в Північній Кореї були здебільшого ліквідовані, а в Південній Кореї більшість японських запозичень швидко вийшли з ужитку, а заходи з очищення мови від подальших лінгвістичних нагадувань того періоду тривають і досі. Більшість запозиченої лексики включала в себе китайсько-корейське прочитання ієрогліфів, якими було написано те чи інше слово, але іноді обиралося рідне слово, а іноді й нове карбування монети. Наприклад, характерний для японського стилю ланч у коробці, який називався японською назвою "обенто", наприкінці Другої світової війни ненадовго перетворився на "пентто", але до 1980-х років став "тосірак", з рідною для нього назвою. Навіть західні слова, які пройшли через Японію, були змінені; тим не менш, залишки старої японської лексики все ще залишаються, часто в непомітних місцях.

Безумовно, між корейською та японською мовами існують відповідники, яких не можна знайти ні в алтайській, ні в інших мовах. Наприклад, добре відома пара корейського *syem* 섬 'острів' та японського *sima* 'ідентичність'. Існує багато інших подібних прикладів, зокрема *nat* 낫 "серп" : *nata* "сокира"; *path* 밭 "(сухе) поле" : *pata/patakey* "ід."; і *patah* 바닷 "море" : *wata* (< *bata) . Наразі неможливо визначити, якою мірою такі подібності є результатом культурних контактів чи успадковані від протоформ. І до тих пір, поки перехресні кореспонденції, чи то Мартіна, чи когось іншого, не наберуть критичної маси, про яку йшлося на початку цього розділу, ці питання ніколи не будуть остаточно з'ясовані. Зрештою,

більш імовірно, ніж ні, що корейська мова є спорідненою з японською, хоча на сучасному рівні наших знань неможливо сказати, наскільки віддаленою може бути така спорідненість, якщо вона існує. Що ми знаємо точно, так це те, що завдання доведення цієї спорідненості ще дуже далеке від завершення.

2.2. Сучасне положення корейської мови у класифікації мов

Сучасне положення корейської мови у класифікації мов є предметом обговорення серед лінгвістів і мовознавців. Зазвичай корейська мова класифікується як мова, що належить до ізолютивних мов та окремої мовної родини, відомої як корейсько-алтайська (або корейсько-тунзійська) мовна родина. Однак існують різні точки зору і альтернативні класифікації, які розглядають корейську мову з іншими мовними групами. Основні сучасні варіанти класифікації корейської мови:

1. Корейсько-алтайська мовна родина: Більшість дослідників вважає, що корейська мова є частиною окремої мовної родини, яка включає корейську, мови алтайського (тувинську, монгольську) та інші мови Східної та Південно-Східної Азії.

2. Ізолювана мовна сім'я: Деякі дослідники вважають, що корейська мова є ізолюваною мовою, тобто не класифікується до жодної іншої відомої мовної родини. Це думка менш популярна, але має своїх прихильників.

3. Альтернативні класифікації: Існують також альтернативні теорії, які розглядають корейську мову у контексті інших мовних родин або її близького споріднення з іншими мовами, такими як японська або алтайські мови.

Загалом, сучасне положення корейської мови у класифікації мов є об'єктом подальших досліджень і обговорень. Визначення мовної родини, до якої вона належить, важливе для розуміння її походження, еволюції та взаємодії з іншими мовами.

Експерти не мають повної згоди щодо походження корейської мови. Незважаючи на уявну центральність цього питання, ми поки що не можемо знати, якою мірою численні подібності корейської мови до інших мов північно-східної Азії справді відображають розвиток від спільного походження, або ж є результатом довготривалих, тісних контактів. Докази спорідненості з

алтайською, особливо з тунгусською, та японською мовами є переконливими. Відповідності спокушають. І все ж, чого бракує, так це переліку нової інформації, яку надають ці зв'язки. Що інші мови розповідають нам про предковічну, доісторичну структуру корейської мови? Як звучала ця давня мова? Спекуляції на такі теми розбурхують уяву. Але, все ще не маючи прориву, безліч питань, що їх оточують, не були остаточно вирішені. У наступному розділі ми звернемося до початків письмової історії на Корейському півострові. Перші записи були зроблені чужинцями, ханьцями, які занотовували враження від почутих ними мов і слів. Як ми побачимо, їхні транскрипції є найдавнішими згадками про корейську лінгвістичну історію.

Звісно, джерелом цих знань та їхнього вдосконалення були, в основному, науково-дослідницькі досягнення Південної Кореї. Упродовж десятиліть після закінчення Корейської війни лінгвістика пережила неабиякий бум зацікавленості та знань у цій країні, і сьогодні там продовжують відбуватися досягнення та нові відкриття. Більше того, у двадцять першому столітті корейські науковці дедалі тісніше пов'язані з колегами на Заході. Вони обмінюються результатами досліджень. Наукові роботи пишуться англійською мовою. Але відмінності залишаються. Здебільшого корейські компаративісти та історичні лінгвісти не поділяють захоплення своїх американських та європейських колег японськими зв'язками; для них питання можливих зв'язків корейської мови з японською є другорядним, і лише в контексті макроалтайської.

ВИСНОВКИ ДО 2 РОЗДІЛУ

У другому розділі «ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ВИНИКНЕННЯ ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ» ми розглянули історію походження корейської мови, теорії її походження та спорідненості з іншими мовами та мовними сім'ями, а саме:

- Теорія спорідненості корейської мови з японською мовою
- Теорія походження корейської мови з Алтайської мовної родини

Розглядаючи кожну з теорій ми спираючись на дослідження різних дослідників спостерігали та знаходили фактори, які вказують на можливу спорідненість корейської мови відповідно до теорії, яку ми розглядали. Також були зазначені історичні та політичні фактори, які мають вплив на ці теорії.

Були зібрані дані щодо сучасного положення корейської мови у класифікації мов, питання та проблеми з якими зіштовхуються сучасні лінгвісти досліджуючи історію походження корейської мови. У наслідок цього прийшли до висновків, що експерти не мають повної згоди щодо походження корейської мови. Незважаючи на уявну центральність цього питання, вони поки що не можуть знати, якою мірою численні подібності корейської мови до інших мов північно-східної Азії справді відображають розвиток від спільного походження, або ж є результатом довготривалих, тісних контактів.

ВИСНОВКИ

У цій курсовій роботі на тему «ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА ПОХОДЖЕННЯ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ: ДІАХРОНІЧНИЙ АСПЕКТ» було розглянуто діяхронічний аспект історії виникнення та походження корейської мови, що охоплює період від найдавніших часів до сучасності. Ми розглянули питання походження людської мови як явища і таким чином поступово перешли до питання походження мов та їх класифікації.

Ми розглянули підходи до походження мови: Теорії безперервності, Теорії розриву, Вроджені теорії, Культурні теорії. . Та ознайомилися з думкою різних дослідників щодо цих теорій. Також ми розглянули історію походження корейської мови, теорії її походження та спорідненості з іншими мовами та мовними сім'ями.

Під час дослідження було виявлено декілька ключових моментів:

Давність історії корейської мови: Згідно з археологічними знахідками та писемними джерелами, історія корейської мови має свої корені у найдавніших часах, що свідчить про довгий еволюційний процес мови на території Кореї.

Походження та класифікація: Корейська мова вважається ізольованою мовою, однак у неї є декілька вимерлих споріднених мов, які разом із корейською мовою та чеджуською мовою (нею розмовляють у провінції Чеджу і вважається, що вона дещо відрізняється) утворюють корейську мовну родину, хоча класифікація іноді залишається предметом дискусій серед лінгвістів.

Мовний контакт і вплив: Великий вплив на корейську мову здійснювався через мовний контакт з китайською мовою та іншими сусідніми мовами, що призвело до позичання слів, змін у фонетичній системі та розвитку писемності.

Розвиток писемності: Важливим кроком у розвитку корейської мови було створення хангулю – фонетичної системи письма, яка зробила корейську мову більш доступною і поширила грамотність серед населення.

Еволюція мовної системи: Протягом історії корейської мови спостерігалися фонетичні, граматичні та лексичні зміни, які впливали на її структуру і функціонування.

В цілому, дослідження діахронічного аспекту історії корейської мови показало складність її розвитку та взаємодії з іншими мовами і культурами протягом тисячоліть. Розуміння цього контексту є важливим для повного уявлення про походження та еволюцію корейської мови до сучасного її стану.

АНОТАЦІЯ

이번 학기 논문은 "한국어의 출현과 기원의 역사: 통시적 측면"을 주제로 고대부터 현재까지의 기간을 포괄하여 한국어의 출현과 기원의 역사를 통시적으로 살펴보았다. 한국어의 출현은 역사의 초기에 거슬러 올라갑니다. 선사시대에는 구비어로 알려진 초기 한국어의 원형이 발달했을 것으로 추정됩니다. 이 시기에는 산사태가 아닌 말로 소통하는 수단으로 한국어가 처음으로 발전했다.

한국의 고대 역사에서는 한국어가 확고한 지위를 차지했습니다. 이 시기에는 고대 한국어의 기원과 발전에 대한 증거가 확실하지 않습니다. 그러나 고대 한국어는 시가와 복잡한 문장 구조를 갖춘 산문의 형태로 발전했을 것으로 추측됩니다.

한국어의 출현과 기원에 대한 통시적인 측면을 이해하기 위해서는 여러 시대적인 단계를 살펴보아야 한다. 한국어의 역사적인 과정은 수천 년 동안 진화하면서 다양한 요인에 영향을 받았다.

이 주제에 대한 연구에는 고고학적 증거 분석, 언어-유전 이론, 다른 언어와 비교한 한국어의 공통점과 다양성, 주변 문화 및 언어와의 상호 작용에 대한 연구, 정체성 형성에 있어서 한국어의 역할이 포함될 수 있다.

이러한 통시적인 관점은 한국어의 출현과 기원을 이해하는 데 중요한 역할을 합니다. 한국어의 역사적인 과정을 통해 언어의 발전과 형성에 대한 통찰력을 얻을 수 있다.

따라서 이 주제에 관한 교과 과정은 학생과 교사뿐만 아니라 한국어, 문화, 역사에 관심이 있는 모든 사람에게 실용적인 가치가 있다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Aston, W. G. (1879). *A comparative study of the Japanese and Korean languages. Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland. New Series*vol

Fayzullayeva D.U. (1997) *European Manual of Humanities and Educational Achievement*

Ki-moon Lee *A History of the Korean Language*

Seoul: Tower Press (1978, May 12). *Accent and morphology in Korean dialects: A descriptive and historical study.*

Аустерліц, Роберт, Чін-Бу Кім, Семюел Е. Мартін, С. Роберт Ремсі, Хо-Мін Сон, ...В. Вагнер. (1980) *Доповідь на робочій конференції з корейської романізації.*

Кравченко А., (2010), *Носії мови, рідні мови та інші об'єкти подиву. Мовознавство*